

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ», ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

[Ένα διασκεδαστικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ για τις περιπέτειες των διασήμων ηθοποιών του κινηματογράφου, μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου.]

Το καλύτερο πρόγραμμα του ραδιοφώνου για τους Αμερικανούς δεν είναι ένας πολιτικός λόγος του Προέδρου Ρούζβελτ ή μια ανακοίνωση της αστυνομίας για κάποιον καινούργιο «Δημόσιο κίνδυνο». Αλλά λίγα λόγια από το στόμα των αγαπημένων τους «αστέρων». Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λος Άντζελες έχει μια ιδιαίτερη αίθουσα, την πολυτελέστερη απ' όλες, για τους διασήμους «αστέρες» και το τελειότερο μικρόφωνο που υπάρχει στον κόσμο, για την μετάδοση της φωνής τους σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αυτές λοιπόν ή μεταδόσεις των «αστέρων» κανονίζονται στο πρόγραμμα δυο και τρεις μήνες πιο μπροστά και γι' αυτό ακριβώς δημιουργούν ένα σωρό ιστορίες στις «γόησσες» και στους «γόνιτες» του Χόλλυγουντ. Έτσι θα μπορούσε κανείς να γράψει ένα ξεκαρδιστικό βιβλίο με τις κωμικοτραγικές περιπέτειες των «αστέρων» με το ραδιόφωνο. Γιατί τώρα συμβαίνουν αυτές ή ιστορίες; Μά γιατι, όπως σάς είπα, το πρόγραμμα του ραδιοφώνου κανονίζεται δυο και τρεις μήνες πιο μπροστά κι' όπως είναι φυσικό, οι «αστέρες» ξεχνούν γρήγορα τη μέρα που πρέπει να σταθούν μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφωνικού σταθμού...

Η πιο περιεργη από τις περιπέτειες αυτές συνέβη εδώ και λίγες μέρες στον μεγάλο ηθοποιό του κινηματογράφου Ουάλλας Μπήρυ.

Όλη ή Αμερική περίμενε την 1η Απριλίου και στις 7 ή ώρα το βράδυ δυο λέξεις από το στόμα του μεγάλου «αστέρος», όταν ξαφνικά πληροφορήθηκε από τον έκφωνητή του ραδιοφωνικού σταθμού του Λος Άντζελες, ότι ο Ουάλλας Μπήρυ θα μιλούσε στις δέκα ακριβώς από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης! Τι είχε συμβή λοιπόν; Μήπως ήταν κανένα πρωταπριλιάτικο άστειο; Κάθε άλλο! Απλούστατα, ο Ουάλλας Μπήρυ είχε ξεχάσει τη μετάδοσή του και ταξίδευε κείνη την ώρα με το αεροπλάνο για τη Νέα Υόρκη!... Η διεύθυνσις λοιπόν του ραδιοφωνικού σταθμού του Λος Άντζελες, μόλις έμαθε την εξαφάνισι του διασήμου «αστέρος», έσπευσε άμέσως να τρέξει στο αεροδρόμιο και να τον ειδοποιήσει με τον ασύρματο, επάνω στο αεροπλάνο, πως μόλις θα έφθανε στη Νέα Υόρκη, έπρεπε να τρέξει άμέσως στον ραδιοφωνικό σταθμό για τη μετάδοσή του. Ο Ουάλλας Μπήρυ, όταν έλαβε το τηλεγράφημα αυτό θρισκόταν δυο ώρες μακριά από τη Νέα Υόρκη και φυσικά απόμεινε κατάπληκτος! Μά, μήπως μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς; Κ' έτσι, μόλις προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο το αεροπλάνο, είδε τους υπαλλήλους του ραδιοφωνικού σταθμού να τον άγγαζουν, να τον μεταφέρουν στο 5ο πάτωμα ενός ουρανοξύστη κι' εκεί να του θάζουν μπροστά στο μικρόφωνο. Ο Ουάλλας Μπήρυ τότε ξέσπασε σ' ένα ηχηρό γέλιο και μη έχοντας προετοιμάσει τίποτε άλλο, διηγήθηκε δυο-τρεις πρωταπριλιάτικες φάρσες που είχε παίξει στους φίλους του και που έκαναν όλους τους ακροατάς του να ξεκαρδιστούν από τὰ γέλια!...

* * *

Πιο σοβαρή ωστόσο ήταν ή περιπέτεια της Τζόαν Κράουφορντ. Την ημέρα του γάμου της κι' ακριβώς την ώρα που ή χαριτωμένη Τζόαν έτοιμαζόταν να μπη στο έξιπρες της Νέας Υόρκης με τον άνδρα της, τον Φρανσό Τόν, ένας υπάλληλος του ραδιοφωνικού σταθμού την ειδοποίησε ότι ύστερ' από μια ώρα έπρεπε να μιλήσει μπροστά στο μικρόφωνο «για τους

μεγαλύτερους έρωτες της ζωής της!» Η μετάδοσις αυτή είχε κανονισθή 63 μέρες πιο μπροστά και φυσικά ή Τζόαν την είχε ξεχάσει. Φαντάζεσθε λοιπόν τη στενοχώρια της, όταν είδε ότι έπρεπε να αναβάλη το ταξίδι της, γιατί δεν υπήρχε άλλο έξπρες, παρά το πρωί της επομένης.

— Έχω μια ιδέα!... της είπε τότε ο Φανσό Τόν

Η Τζόαν Κράουφορντ τον κύτταξε έρωτηματικά. Για εκείνος δεν θέλησε να προδώση το μυστικό του.

— Μίλησε πρώτα για τους έρωτές σου κ' ύστερα... βλέπουμε!... της απάντησε ο τρίτος άνδρας της.

Η Τζόαν γύρισε στο ραδιοφωνικό σταθμό, μίλησε επί δέκα λεπτά, μόνο για τον τελευταίο έρωτά της με τον Φρανσό Τόν κι' όταν βγήκε από την αίθουσα, βρέθηκε μπροστά στον άνδρα της που την υπεδέχθη μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

— Λοιπόν; του είπε. Ποιά είναι ή περίφημη εκείνη ιδέα σου; Πώς θα κάνουμε το γαμήλιο ταξίδι μας;

— Πεζή! της απάντησε ο Φρανσό Τόν.

— Δηλαδή;

— Απλούστατα, θα γυρίσουμε στο σπίτι μας!...

Η Τζόαν Κράουφορντ αναγκάστηκε να βρή αυτήν την ιδέα πολύ «πρωτότυπη» κ' έτσι οι νεόνυμφοι έμειναν στο Χόλλυγουντ... * * *

Τραγική τώρα μπορεί να πη κανείς, ήταν ή θέσις της μεγάλης Αμερικανίδος ηθοποιού Έλεν Χέυζ, που έτυχε ν' αρρωστήσει βαρεία την ημέρα ακριβώς που είχε να μιλήσει μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου. Έπειδή δέ δεν επιθυμούσε διόλου ν' αναβληθή ή μετάδοσις, ζήτησε και την μετέφεριν μ' ένα φορείο στον σταθμό κ' εκεί, ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, ή Έλεν Χέυζ μίλησε «για την έπιμονή και τη θέλησι που πρέπει να δείχνουν ή γυναίκες στη ζωή». Έπειτα, μεταφέρθηκε πάλι στο νοσοκομείο μά ή κατάστασις της υγείας της είχε επιδεινωθή κ' ή μεγάλη τραγωδός λίγο έλειψε να πεθάνη!... Ωστόσο δεν θέλησε ποτέ να σχολιάση την περιπέτεια της αυτή με το ραδιόφωνο. Θα πητε όμως τώρα: καλά δεν μπορούσε ν' αναβάλη τη μετάδοσι; Όχι, δυστυχώς! Η Έλεν Χέυζ δεν ανέβαλε ποτέ τίποτε στη ζωή της. Κι' αυτό έχει την ιδέα πως της φέρνει πάντα καλή τύχη... * * *

Ο πιο εύθυμος όμως απ' όλους τους «αστέρες» μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου είναι ο Μωρίς Σεβαλιέ, όταν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ. Ο δημοφιλής στην Εύρωπη Γάλλος ηθοποιός κάνει τους Αμερικανούς να ξεκαρδίζονται από τὰ γέλια, μιμούμενος τη φωνή του Μίκυ-Μάους! Οί διάλογοι τους οποίους απαγγέλλει ο Μωρίς Σεβαλιέ μεταξύ του Μίκυ-Μάους και της Μίνυ, προκαλούν όμηρικά γέλια σ' όλες τις Πολιτείες της Αμερικής. Το «ραδιοφωνικό τέταρτο» της ώρας του Μωρίς Σεβαλιέ αποτελεί πάντα ένα γεγονός! Όλος ο κόσμος αφήνει ακόμη και τις πιο σαβαρές δουλειές, επί ένα τέταρτο της ώρας, για να απολαύση αυτούς τους ξεκαρδιστικούς διαλόγους.

Η Μαίη Γουέστ είναι ή πιο έκκεντρική κ' ή πιο ιδιότροπη φίλη του μικροφώνου. Κάθε φορά που έχει μετάδοσι, βρίσκει κ' έναν καινούργιον τρόπο να διασκεδάση τους θαυμαστάς της. Κάποτε παρουσιάσθηκε στον σταθμό μ' έναν έξυπνο παπαγάλο και με τη μεγαλύτερη απάθεια του κόσμου, έβαλε αυτόν να μιλήσει. (Συνέχεια στη σελίδα 48).



Ο γοητευτικός Μωρίς

ΗΡΩΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

μνα, έλεγέ ο Πατσουλής.

Καρδιοχτύπι και καύμος πειά μην πάθη τίποτε ο Πατσουλής και μη σπάση ή στάμνα.

— Μά ποῦ τὸ βρίσκεις τὸ νερὸ αὐτό; τοῦ λέγανε οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Ἐμεῖς πίνουμε ἀπὸ τὰ θαρέλια, ἕνα ἀκάθαρτο θερμόνερο.

— Ξέρω κ' ἐγώ, νὰ αὐτὸς τὸ ξέρει! κ' ἔδειχνε τὸν Πατσουλῆ, ποῦ καμάρωνε καὶ φούσκωνε σὰν κούρκος.

— Βρὲ ποῦ τὸ βρίσκεις, στρατιώτη, τὸ νερὸ αὐτό;

— Κάνω θουτιά στὴ λίμνη καὶ παίρνω κρῦο ἀπ' τὸν πᾶτο! ἀπαντοῦσε.

Ποῦ νὰ πῆ τὴ μυστικὴ πηγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψει μέσα σ' ἕνα χαντάκι τῶν θουνῶν βαθύ, κρυμμένη ἀπὸ κληματοῖδες.

* * *

Μιά ἡμέρα, μόλις εἶχε διατάξει ἕναν καφέ, μὲ καϊμάκι καὶ μεράκι, ὁ ταγματάρχης Κολεός.

— Σὲ θέλω, σήμερα, Ἀργύρη, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ κάμω ὄρεξι. Ἄρχισαν ἕνα κανονίδι οἱ Βούλγαροι, φρίκη!

Κι' ἀλήθεια. Τί κακὸ ἦταν αὐτό! Βροχὴ σιδήρου καὶ φωτιάς, ποῦ ἄρχισε καὶ δὲν τελείωνε. Κατακλυσμὸς θανάτου. Ἀνασκάφτηκε ἡ γῆ καὶ πετοκόπηκαν τὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ κακὸ αὐτό, οἱ ἄνδρες πήρανε τὶς θέσεις τῶν, περιμένοντας τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπιθεσί καὶ ὁ ταγματάρχης τὴ δική του.

Ὁ Πατσουλῆς ὅμως, ἀδιάφορος γιὰ τὸ κακὸ, ἔφερνε τὸν καφέ μὲ προσυχὴ ἱερέως λειτουργοῦ ποῦ φέρνει τ' ἅγια μυστήρια. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κρατοῦσε τοῦ νεροῦ τὴ στάμνα.

Ὁ ταγματάρχης, μέσα στὸν χαλασμὸ ἐκείνον καὶ τὴν ἀναστάτωση, βλέποντας τὸν Πατσουλῆ μπροστά του, νὰ κρατᾷ τὴν στάμνα τοῦ νεροῦ, μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ σιδήρου, τὴν στάμνα ποῦ μὲ τὴν δροσιά της τοῦ ἔδινε ζωὴ, τοῦ ἔδινε κουράγιο, ποῦ τὸν ἀναζωογονοῦσε, τὸν συνέφερνε, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ ἐφώνασε μὲ φόβο καὶ θυμὸ.

— Μωρέ, φύγε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σπάσουνε... τὴν στάμνα.

— Ἀδύνατον, κύρ ταγματάρχα.

— Γιατί ἀδύνατον, βρὲ παλαστέ;

— Γιατί θὰ κρῦσῃ ὁ καφὲς καὶ θὰ κοπῆ καὶ τὸ καϊμάκι!

* * *

Ὁ Πατσουλῆς τὴν ἄλλη μέρα, πέρασε στὴν ἀναφορὰ.

Ἦταν ἥρωας!

Ἦταν θεθαίως ἥρωας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῆ τοῦ καθενὸς ὁ ἠρωισμὸς, πρέπει νὰ βρεθῆ καὶ τῆς δράσεώς του τὸ πεδίων...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

διακόπτει ἀμέσως τὸ ρεῦμα. Ἐχει ἐκτελεσθῆ ἄρα γε ὁ κατάδικος; Ποιὸς ξέρει!...

Ἡ τετάρτη φάσις.

Μόλις διακοπῆ τὸ ρεῦμα, οἱ σφυγμοὶ τοῦ καταδίκου ἔχουν φτάσει στοὺς 120 στὸ λεπτό. Ὁ γιατρὸς κάνει αὐτὴν τὴν διαπίστωση καί... περιμένει ἐπὶ τρία ἢ τέσσερα λεπτά νὰ σβῦσουν ὁλότελα. Κατόπιν τοποθετεῖ στὸ στήθος τοῦ καταδίκου τὸ σθηθοσκόπιο καὶ τὸν ἀκροᾷται. Οἱ σφυγμοὶ του παύουν σιγά-σιγά νὰ ἀκούωνται. Οἱ σφυγμοὶ τοῦ Θόμψων κράτησαν ὁλόκληρα πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπὶ πέντε λεπτά, ὁ κατάδικος ζουσε ἀκόμη, μετὰ τὶς τρεῖς τρομερὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Ὄταν τώρα σβῦσουν ὁλότελα οἱ σφυγμοὶ, ὁ γιατρὸς κάνει πάλι ἕνα νόημα στὸν δῆμιο. Ἐτσι περνοῦμε στὴν πέμπτη φάσι.

Ἡ πέμπτη φάσις.

Ὁ δῆμιος, ποῦ εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα γυάλινο θάλαμο, πίσω ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἀνοίγει πάλι τὸ ρεῦμα καὶ τὸ μαρτυρικό σῶμα τοῦ καταδίκου δέχεται ἀκόμη μιὰ τελευταία ἐκκένωση. Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία ἐκκένωση, τὸ σῶμα τοῦ Θόμψων τινάχτηκε πάλι πρὸς τὰ ἔξω, μὲ δύναμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ σιδερένια δεσμά του. Ἐπειτα, τὸ σῶμα πέφτει πάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ παραμένει ἀκίνητο. Ὁ κατάδικος — ἐπὶ τέλους! — ἔχει ἐκτελεσθῆ.

Ἡ ἕκτη φάσις.

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου τότε βγάζει τὴν δερμάτινη κουκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ. Ὁ Θόμψων εἶχε, τὴν στιγμὴ αὐτῆ, μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι. Ὁ κρυσταλλοειδὴς χιτὼν τῶν ματιῶν του εἶχε σπάσει καὶ τὸ στόμα του εἶχε ὁλότελα παραμόρφωθῆ...

Οἱ δεσμοφύλακες τότε λύνουν τὰ δεσμά καὶ ξαπλώνουν τὸ πτώμα σ' ἕνα ξυλοκρέββατο. Τὸ μαρτύριο τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας ἔχει τελειώσει!

Ὁ δημοσιογράφος Τζαίμς Μπάρτον Λῆ, ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀποκαλύψεις του, δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὲς τὶς ἐκτελέσεις ὡς πιὸ ἀπανθρώπους κι' ἀπὸ τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια τοῦ Μεσαίωνα! Κι' ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀδικα...
ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΝΙΕ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

καὶ τὶς τιμές, στὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία, εἶνε ἀναγκασμένη νὰ πουλᾷ πάλι μενεξέδες τῆς Πάρμας γιὰ νὰ ζῆσῃ.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζει πειά σ' αὐτὴν τὴν χαριτωμένη ἐκείνη μικρὴ ἀνθοπώλιδα τῆς Ριθιέρας.

Ἡ πανέμορφη Μισελίνα εἶνε πειά πρόωρα γερασμένη. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου τὴν ἐτσάκισε. Γυρίζει στοὺς δρόμους μὲ τὰ ἄνθη-της στὰ χέρια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο σάλι καὶ πουλάει, ὅπως ὅταν ἦταν κοριτσάκι, μενεξέδες γιὰ νὰ ζῆσῃ. Μὰ δὲν εἶνε πειά δροσερῆ, ὅπως οἱ μενεξέδες ποῦ πουλάει. Μόνον τὰ μάτια της ἔχουν πάντα τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ αὐτοὺς. Ξέθωρα, θλιθερά, πονεμένα καὶ πάντα θουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Τώρα τὸ χέρι ποῦ τὰ δίνει δὲν εἶνε τὸ λεπτὸ χεράκι τῆς κοπέλας, ἀλλὰ τὸ κίτρινο καὶ τὸ ἀδύνατο μιᾶς γυναίκα σκληρὰ χτυπημένης ἀπὸ τὴ μοῖρα.

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

πάλι τὶς λωποδυσίες του. Μὰ ἡ μανία του νὰ κἀνῃ τὴ «Μιστεγκέτ» τὸν πρόδωσε. Ἐνας ἀστυνομικὸς τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν συνέλαθε καὶ ὁ «Μιστεγκέτ» στάλθηκε πάλι στὰ παιδικὰ κότεργα.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κατόρθωμά του ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς ἐφημερίδες νὰ γράψουν ἕνα σωρὸ λόγια γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν μανία του νὰ μιμῆται τὴ Μιστεγκέτ. Ὄταν τὰ διάβασε ἡ πασίγνωστη βεντέττα θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸν «Μιστεγκέτ» καὶ πῆγε νὰ τὸν δῆ στὰ κότεργα. Ὁ «Μιστεγκέτ» τὴ δέχθηκε μὲ σοβαρότητα μεγάλου κυρίου. Ὄταν δὲ ἔφευγε, τῆς δήλωσε:

— Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς χειροκροτήσω.

Καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Καὶ πράγματι, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Αὐτὲς ἡ παιδικὲς φυλακὲς ἀποτελοῦν ἕνα ἀληθινὸ αἶσχος. Στὰ κότεργα τοῦ Μετραῦ βρίσκονται σήμερα κλεισμένα δυὸ χιλιάδες παιδιὰ. Δυὸ χιλιάδες αὐριανοὶ ἐγκληματῆται!... ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

μιλήσῃ μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

— Μαίη Γουέστ... Βραχνιασμένη... Μαίη Γουέστ ζητάει συγγνώμην... φώνασε ὁ παπαγάλος της.

Κ' ὕστερα' ἄρχισε νὰ λήθῃ στοὺς ἀκροατὰς του... ὅ,τι τοῦ εἶχε μάθει ἡ κυρία του: φιλοφρονήσεις, θρισιές, ὀνόματα φίλων καὶ μικρὰ εὐθυμὰ τραγοῦδια!... * * *

Τέλος, τὴν πιὸ παράδοξη μετάδοσι ἔκανε ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον ὁ Τσάρλι Τσάπλιν κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ξάφνιασε ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ «σπῆκερ» τοῦ σταθμοῦ ἀνήγγειλε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι «ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου» θὰ τοὺς ἀπήγγελλε τὸν περίφημο μόνολογο τοῦ Ἄμλετ! Ἐπειτα, ὅταν ὁ τραγικὸς αὐτὸς μόνολογος τελείωσε, ὁ «σπῆκερ» ἐξήγησε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι ὁ ἠθοποιὸς ποῦ τὸν ἀπήγγειλε ἦταν ὁ Τσάρλι Τσάπλιν!...

Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες μιλοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν περίφημη πράγματι «ἐκπληξι» τοῦ Σαρλώ. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ.

"Η ΜΟΝΜΑΡΙΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...."

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ψα τὸ μυθιστόρημα, ἀλλ' ἤμουν ὑποχρεωμένος καὶ νὰ παραδώσω στὸν Βιλλύ τὸ θράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ὀχτῶ ὄρες δηλαδή, τὰ χειρόγραφα ποῦ περίμενε!... Ἐνοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία... Καί, ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόγνῳσί μου μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις.

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων μου, εἶχα καὶ ἕνα μυθιστόρημα ποῦ το ἔγραψα σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἐπρόκειτο, φυσικά, νὰ δῆ ποτὲ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς δραματικῆς ζωῆς μιᾶς μοδιστρούλας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐγνώρισε πολλὰς περιπέτειες, ἐξειλίχθη σὲ μεγάλη καλλιτέχνηδα, γιὰ νὰ καταντήσῃ στὸ τέλος, μισότρελλη καὶ φυματική, νὰ πεθάνῃ σ' ἕνα σανατόριο. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ θὰ μπορούσε βέβαια ν' ἀποτελέσῃ ὑλικὸ γιὰ ἕνα καλὸ μυθιστόρημα Ἀλλ' ὅπως εἶχα πραγματευσθῆ τὸ θέμα αὐτό, εἶχε γίνει ἀνούσια θεματογραφία. Καὶ ὅμως: τὸ νεανικὸ αὐτὸ μυθιστόρημά μου, ποῦ τὸ ἀντέγραψα μὲ ἐλάχιστες διορθώσεις, μέσα σὲ δυὸ μερόνυχτα, ἐξεδόθη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλύ καὶ μὲ τὸν τίτλο: «Μιὰ ἀϊσθηματικὴ περιπέτεια».

...Καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρήσετε καυχησιολόγο ἂν σᾶς πῶ ὅτι ὁ «μέγας» κριτικὸς Ζυλλ Λεμαίτρ, σχολιάζοντας τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὸν σοβαρώτατο παρισινὸ «Χρόνον» (11 Αὐγούστου 1911) τὸ ἔκρινε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Βιλλύ!